

Założenia do projektu ustawy o sporcie

I. ZAGADNIENIA WPROWADZAJĄCE

Przedmiotem niniejszego dokumentu jest przedstawienie i omówienie podstawowych założeń do projektu nowej ustawy o sporcie. Założenia te mają wytyczać zakres, treść oraz funkcję tak całej ustawy, jak i jej szczegółowych regulacji.

Zgodnie z art. 68 ust. 5 Konstytucji, „władze publiczne popierają rozwój kultury fizycznej, zwłaszcza wśród dzieci i młodzieży”. Uznać należy, że najważniejszym przejawem kultury fizycznej, która stanowi istotny element kultury narodowej, jest uprawianie sportu. W ten sposób sport jawi się jako dobro narodowe wymagające ochrony i rozwoju ze strony państwa. Powołany przepis Konstytucji RP należy zaś uznać za naczelną podstawę normatywną prawnej realizacji tych zadań państwa.

Współczesne uwarunkowania społeczne i gospodarcze, w tym m.in. związane z nowoczesnym zarządzaniem podmiotami działającymi w obszarze sportu oraz ich ustrojem, wymagają dokonania gruntownych zmian w obowiązujących regulacjach prawnych odnoszących się do uprawiania i organizacji sportu. Rozwiązania wprowadzone przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o sporcie kwalifikowanym oraz ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej, obejmują swoją regulacją jedynie część aktywności sportowej, pozostawiając szereg zagadnień i problemów nadal otwartymi. Na uwagę zwraca przy tym fakt, że rozwiązania przyjęte w ustawie o sporcie kwalifikowanym w części okazały się wadliwe, nie spełniły pokładanych w nich oczekiwań, a co więcej spotkały się z daleko idącą krytyką środowiska sportowego. Dodatkowo w ostatnim czasie ujawniły się patologie związane z nieprawidłowym funkcjonowaniem szeregu związków sportowych, wynikające m.in. z braku odpowiednich lub obowiązywania nieodpowiednich regulacji prawnych. Wszystkie te okoliczności uzasadniają wprowadzenie nowej ustawy o sporcie.

II. ZAŁOŻENIA AKSJOLOGICZNE USTAWY

Sport oznacza wszelkie formy aktywności fizycznej, które poprzez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane, stawiają sobie za cel wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach¹. Poprzez sport człowiek realizuje swoje osobiste zdolności i cele.

Uprawienie do uprawiania sportu nie wynika z istnienia lub funkcjonowania jakichkolwiek instytucji publicznych (państwa), lecz wynika z jego niezbywalnej osobistej wolności. Wolność ta stanowi istotne podstawowe dobro każdego obywatela RP. Państwo winno stać na straży tego dobra i dbać o pełną możliwość jego realizacji.

Wszelka reglamentacja prawna wolności (jako dobra o charakterze osobistym), w tym również prawa do uprawiania sportu zawsze prowadzi do ograniczenia tej wolności. Państwo powinno dbać o to dobro przede wszystkim poprzez powstrzymanie się od zbędnej reglamentacji. Należy więc przyjąć, że ustanawianie norm prawnych w omawianym zakresie jest uprawnione tylko i wyłącznie wtedy, gdy wynikają z tego bezsporna korzyść społeczna. Tylko bowiem w interesie ogółu społeczeństwa można ograniczać wolności jednostek.

Ochrona określonych powszechnie uznanych ogólnospołecznych dóbr lub interesów stanowi naczelną zasadę aksjologiczną reglamentacji prawnej sportu. W tym zakresie należy wskazać przede wszystkim na takie wartości społeczne, jak uczciwość i rzetelność, jako podstawę prawidłowego funkcjonowania stosunków społecznych, która obecna jest także w uprawianiu sportu pod postacią zasady fair play. Kolejnym dobrem jest zapewnienie wszystkim obywatelom dostęp do zorganizowanej formy aktywności sportowej na tych samych i przejrzystych zasadach. Zapewnienie tych dóbr uznać należy za główne podstawy wyznaczające legitymację państwa do reglamentacji uprawiania sportu.

Sport jest dobrem publicznym, które państwo powinno wspierać ze względu na jego znaczenie społeczne (zdrowie, promocja kraju, spójność społeczna) i edukacyjne (wychowanie młodzieży przez sport).

¹ Definicja sportu ustalona przez Radę Europy i używana przez Komisję Europejską w formułowaniu polityki unijnej w tym obszarze w Białej Księdze Sportu.

III. ZAŁOŻENIA PRAKSEOLOGICZNE USTAWY

Celem ustawy jest regulacja prawna wyłącznie tych aspektów uprawiania sportu, które bezspornie i jednoznacznie wymagają dla prawidłowego funkcjonowania interwencji prawnej państwa. W ustawie należy unikać nadmiernej regulacji takich sfer aktywności sportowej, które mogą być realizowane w oparciu o ogólne normy i istniejące regulacje o charakterze ogólnym.

Prawo sportowe winno odnosić się wyłącznie do absolutnie niezbędnych i koniecznych regulacji prawnych. Zasada *ultima ratio* prawa (sportowego) winna stanowić podstawową wytyczną dla wprowadzania regulacji prawnych w sferze aktywności sportowej człowieka (obywatela). Należy tym samym zrezygnować z tworzenia dla sportu specjalnych regulacji prawnych jeśli pożądaný stan rzeczy można osiągnąć regulacjami pozaprawnymi (regulacjami sportowych jednostek organizacyjnych: regulacjami statutowymi, regulaminowymi i innymi) oraz jeśli regulacje te miałyby tylko powtarzać już ogólnie i powszechnie obowiązujące regulacje prawne.

Ustawa o sporcie nie powinna odnosić się do tych aspektów uprawiania sportu, które są już przedmiotem powszechnie obowiązującego prawa.

Ustawa o sporcie nie powinna również odnosić się do tych aspektów uprawiania sportu, które są już przedmiotem regulacji prawnych wprowadzonych przez krajowe i międzynarodowe organizacje sportowe, chyba że reguły te są sprzeczne z powszechnie i bezwzględnie obowiązującym prawem krajowym.

Ustawa o sporcie nie powinna określać bezpośrednich reguł uprawiania sportu, jednakże winna ona zawierać mechanizmy ochrony zapewniające ich prawidłową realizację. Optymalnym sposobem jest tutaj odpowiedzialność dyscyplinarna, a ustawa winna określać jeden wspólny tryb postępowania dyscyplinarnego.

Ustawa o sporcie nie powinna w żaden sposób regulować niezorganizowanego uprawiania sportu. W ramach zorganizowanego uprawiania sportu ustawa powinna ingerować wyłącznie na ściśle określonych zasadach.

Rozważany akt prawny winien obejmować regulację obszarów pożądaných z punktu widzenia polityki państwa ukierunkowanej na określone aspekty działalności sportowej.

IV. ZAŁOŻENIA PRAWNE USTAWY

Nowa ustawa ma być aktem normatywnym skupiającym w ramach jednej, całościowej regulacji problematykę dotyczącą sportu, będącego częścią szeroko pojętej kultury fizycznej. Tym samym projektowana regulacja jest spójna z rozwiązaniami zawartymi w Konstytucji RP i skupia się na najpowszechniejszym elemencie kultury fizycznej, jakim jest sport. Przedmiotem projektowanej regulacji rangi ustawowej powinien być przede wszystkim sport, który stanowiąc nierozdzielalną część kultury fizycznej jest jej znaczącym i najbardziej charakterystycznym elementem. Wynika to z rangi problemów, które często musi regulować państwo w tym zakresie. Natomiast ujęta szeroko kultura fizyczna nie musi być regulowana tym bardziej przepisami rangi ustawowej. Projektowana ustawa będzie regulować także niektóre inne przejawy kultury fizycznej poza sportem, czyniąc to w sposób fragmentaryczny tam gdzie ingerencja ustawodawcy jest niezbędna.

Prawo sportowe powinno być uregulowane w jednym akcie prawnym. Zachodzi więc konieczność zastąpienia obecnie obowiązujących aktów prawnych w tym zakresie jedną spójną regulacją. Nowa ustawa o sporcie powinna w szczególności zastąpić obecnie obowiązujące akty prawne, tj. ustawę o kulturze fizycznej oraz ustawę o sporcie kwalifikowanym. Należy przy tym podkreślić, iż nowa regulacja nie powinna stanowić jedynie kompilacji tych ustaw, czy też udoskonalenia zawartych w nich regulacji. Wydaje się bowiem, że nowa ustawa o sporcie powinna opierać się na odmiennych założeniach aksjologicznych i prakseologicznych, a w szczególności winna ona ustanawiać zmodyfikowany ustrój prawny uprawiania sportu w Polsce.

W ustawie winny być zawarte regulacje dotyczące najważniejszych generalnych kwestii. Kwestie specjalistyczne (np. podatkowe) związane z uprawianiem sportu winny być uregulowane odpowiednich w odrębnych aktach prawnych. Ustawa o sporcie winna zawierać wyłącznie te regulacje, które nie są objęte zakresem przedmiotowym innych ustaw.

Tworzeniu ewentualnych specjalnych dla sportu regulacji prawnych winna towarzyszyć dbałość o spójność systemu prawnego, w związku z czym konieczne jest uwzględnianie treści

wszelkich już istniejących regulacji prawnych, natomiast tworzone regulacje winny korespondować treścią z takimi innymi regulacjami prawnymi, które regulują inne podobne lub porównywalne zjawiska lub problemy. Spójności zewnętrznej winna bezwzględnie towarzyszyć spójność wewnętrzna przepisów określonych w rozważanej ustawie.

Nowe prawo sportowe powinno opierać się na przepisach jasnych i czytelnych. Adresatem tych norm są bowiem zasadniczo wszyscy obywatele RP. W nowej ustawie winien znaleźć się słowniczek podstawowych pojęć przewidzianych w jej przepisach.

V. PODSTAWY USTROJU PRAWNEGO W ZAKRESIE UPRAWIANIA SPORTU

Podstawy ustroju prawnego w zakresie uprawiania sportu winny opierać się na następujących zasadach:

1. Państwo nie powinno w zasadzie ingerować w sport, gdy nie ma on charakteru uprawiania lub uczestniczenia we współzawodnictwie organizowanym przez polskie związki sportowe lub z ich upoważnienia przez inne podmioty (uprawianie sportu zwane w niniejszym opracowaniu "kwalifikowanym uprawianiem sportu" oraz współzawodnictwo sportowe zwane "kwalifikowanym współzawodnictwem sportowym").
2. Niezorganizowane uprawianie sportu nie podlega jakiegokolwiek reglamentacji prawnej.
3. Zorganizowane uprawianie sportu nie podlega reglamentacji ustawowej. Reguły prawne w tym zakresie może jednakże ustanawiać autonomicznie, w ramach swojej legitymacji statutowej, określony polski związek sportowy. Uznaje się tutaj w szczególności pełną autonomię relacji (uczestnictwa) pzs z międzynarodowymi federacjami sportowymi.
4. Uznaje się podstawową zasadę europejskiego modelu sportu, zgodnie z którą w kraju działa jedna narodowa federacja w danej dyscyplinie sportu. Polski związek sportowy jest więc suwerenem w określonej dyscyplinie sportu. Wyznacza on samodzielnie sportowe i organizacyjne reguły w danej dyscyplinie sportu oraz zapewnia ich przestrzeganie, poprzez prowadzenie i nadzór nad współzawodnictwem sportowym w tej dyscyplinie.
5. Ustawa o sporcie ma zapewniać prawidłowe funkcjonowanie polskiego związku sportowego. W szczególności reglamentacja ustawowa powinna dotyczyć następujących obszarów związanych z uprawianiem sportu:

- a) określenie ogólnych minimalnych wymogów uprawiania sportu, np. poprzez wprowadzenie listy dyscyplin i dziedzin sportu oraz wymogu licencjonowania uczestników zawodów sportowych,
 - b) określenie ogólnych minimalnych wymogów w zakresie ustroju i funkcjonowania polskiego związku sportowego,
 - c) określenie zasad nadzoru organów państwa nad polskim związkiem sportowym, sprawowanego poprzez udzielenie zezwolenia na powstanie związku, poprzez zatwierdzenie statutu, a skończywszy na stałym bieżącym nadzorem administracyjno-prawnym,
 - d) zachowaniem kontroli niezawisłych sądów powszechnych RP nad pzs, jako stowarzyszeniami, tj. jednostkami organizacyjnymi funkcjonującymi w oparciu o powszechnie obowiązujące prawo krajowe (podległymi w pełni jurysdykcji krajowej).
6. Reglamentacja prawna dotyczy innych szczegółowych zagadnień ściśle związanych ze zorganizowanym uprawianiem sportu pod kuratelą określonego polskiego związku sportowego.

VI. PODSTAWOWE REGULACJE USTAWOWE

A/ Licencjonowanie zorganizowanego uprawiania sportu pod kuratelą polskiego związku sportowego

Ustawa winna wprowadzić formalny ogólny wymóg posiadania licencji okresowej (na jeden sezon sportowy) na uprawianie sportu w ramach dyscypliny organizowanej przez określony polski związek sportowy. Licencjonowanie winno obejmować: zawodników, sędziów i trenerów. Szczegółowe warunki i tryb uzyskiwania licencji, w tym jej odpłatność, powinna być regulowana przez wewnętrzne przepisy pzs.

B/ Funkcjonowanie polskiego związku sportowego

Sposób zorganizowania

- Pożądana jest regulacja prawna określająca formę prawną polskiego związku sportowego. Forma prawna "związku stowarzyszeń", w jakiej polskie związki sportowe funkcjonują aktualnie, wywołuje wątpliwości zdeterminowane faktem, że w

takim związku są i będą kluby posiadające inne formy prawne niż forma "stowarzyszenia" (np. kluby funkcjonujące w formie prawnej spółki akcyjnej).

- Pożądane jest, aby wszystkie kluby sportowe zrzeszone w polskim związku sportowym posiadały ten sam równy status członkowski.
- Postuluje się w szczególności, aby polski związek sportowy był związkiem klubów sportowych, wojewódzkich związków sportowych i innych osób prawnych działających w danej dyscyplinie lub dziedzinie sportu.

Przyznawanie statusu pzs

- Pożądana jest regulacja prawna stanowiąca, że status polskiego związku sportowego nadaje związkowi sportowemu minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w trybie dokładnie określonym w stosownej regulacji prawnej oraz pod warunkiem spełnienia przez związek określonych wymogów.

Warunki uzyskiwania statusu

- Proponuje się, aby stosowna regulacja prawna warunkowała nadanie związkowi sportowemu statusu polskiego związku sportowego spełnieniem przez związek pewnych warunków, m.in.
 - ustalenie, że kadencja wszystkich władz związku nie może przekraczać 4 lat,
 - coroczne walne zgromadzenie sprawozdawcze delegatów/członków, obejmujące przyjęcie raportu z działalności zarządu oraz sprawozdania finansowego, potwierdzonego przez niezależnego audytora lub biegłego rewidenta,
 - prezesem związku można być najwyżej przez dwie następujące po sobie kadencje,
 - członkiem organu polskiego związku sportowego nie może być osoba, która prowadzi działalność gospodarczą lub jest związana z podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą związaną z daną dyscypliną sportu,
 - nie można łączyć członkostwa w organach stanowiących, wykonawczych i jurysdykcyjnych,
 - ustalenie maksymalnej liczby członków zarządu związku.

Zarządzenie polskim związkiem sportowym

- Zarządzanie polskim związkiem sportowym powinno opierać się na zasadach dobrego rządzenia (good governance) na wzór funkcjonujących w gospodarce standardów ładu korporacyjnego (corporate governance). Minimalne standardy ładu korporacyjnego polskiego związku sportowego to przede wszystkim:
 - struktury demokratyczne oparte na jasnych procedurach wyborczych, otwarte dla wszystkich członków,
 - profesjonalna organizacja i zarządzanie z odpowiednim kodeksem etycznym i procedurami dot. konfliktu interesów(jasne zdefiniowanie kompetencji i odpowiedzialności organów z wyboru i profesjonalnego organu wykonawczego),
 - odpowiedzialność i transparentność w podejmowaniu decyzji i w operacjach finansowych, w tym publikacja corocznego sprawozdania finansowego potwierdzonego sprawozdaniem audytorskim lub biegłego rewidenta,
 - wyodrębnianie sportu zawodowego w osobne struktury prawne, ale z zachowaniem systemu solidarnościowego ze sportem amatorskim opartym na wolontariacie.

Zasady sprawowania nadzoru

Kompetencje organu sprawującego nadzór winny zapewniać kontrolę działalności polskiego związku sportowego we wszelkich obszarach jego działalności sportowej i gospodarczej oraz powinny być ukierunkowane na badania zgodności działania związku z przepisami prawa, statutu i regulaminów wewnętrznych, a także ocenę efektywności wykorzystywania środków publicznych.

C/ Stworzenie nowych uregulowań dotyczących związków sportowych i klubów sportowych.

1. Klubom sportowym winna być pozostawiona nieograniczona swoboda wyboru formy prawnej, pod warunkiem że jest to forma związana z osobowością prawną.
2. Nie zachodzi potrzeba wyróżniania i różnicowania klubów sportowych, w tym np. uczniowskich klubów sportowych czy różnych klubów w zależności od ich formy prawnej,

3. Poza regulacjami prawnymi dotyczącymi polskich związków sportowych, nie ma potrzeby tworzenia jakichkolwiek innych regulacji prawnych dotyczących związków sportowych, w tym więc także innych związków sportowych niż polskie związki sportowe.

Sportowe spółki akcyjne

Proponuje się przywrócenie formy prawnej sportowej spółki akcyjnej jako specyficznej spółki o podwyższonych standardach. Spółki, która poza działalnością gospodarczą w obszarze sportu realizuje zadania publiczne, zwłaszcza w upowszechnianiu sportu wśród dzieci i młodzieży. To powinno stanowić podstawę ustanowienia ulgi podatkowej oraz stanowić przesłankę dla możliwości zaangażowania kapitałowego w taką spółkę jednostek samorządu terytorialnego.

D/ Funkcjonowanie lig zawodowych.

Postuluje się utrzymanie istniejących zasad funkcjonowania lig zawodowych, określonych w ustawie o sporcie kwalifikowanym. Regulacja ustawowa tworzenia i funkcjonowania lig zawodowych wynika z potrzeby utrzymania otwartego systemu współzawodnictwa, zagwarantowania interesów narodowej reprezentacji, solidaryzmu pomiędzy sportem zawodowym a amatorskim oraz tworzeniem czytelnych i profesjonalnych mechanizmów zarządzania sportem na najwyższym poziomie.

E/ Stworzenie nowych mechanizmów dotyczących uzyskiwania uprawnień i kwalifikacji w sporcie

Uzasadnione wydaje się regulowanie prawem obszaru dotyczącego kadr kultury fizycznej. Konieczne jest ustawowe określenie podmiotów uprawnionych do prowadzenia zorganizowanej aktywności sportowej w tzw. kwalifikowanym uprawianiu sportu, a także wskazanie podmiotów mogących prowadzić kształcenie specjalistów (oparcie kształcenia na dwóch filarach: awf i pzs). Przyznawania licencji, uprawniających do uczestnictwa we współzawodnictwie wyczynowym należy zostawić w gestii polskich związków sportowych. Niezbędna wydaje się ingerencja właściwego ministra w przedmiotowy obszar poprzez: określenie zasad certyfikacji podmiotów prowadzących kształcenie, wydawanie dokumentów poświadczających uprawnienia zawodowe, uznawanie kwalifikacji zawodowych zdobytych

za granicą. Konieczne jest uporządkowanie nomenklatury dot. kwalifikacji zawodowych (tytuły zawodowe, zawody regulowane, specjalności itd.), zgodnie z dyrektywami w UE.

Należy utrzymać, regulowany powszechnie obowiązującym prawem, narodowy system kształcenia i doskonalenia kadr, który uwzględnia oprócz potrzeb faktycznych, także tradycje oraz rozwiązania, które już się sprawdziły.

Celem regulacji jest utrzymywanie odpowiedniego poziomu kwalifikacji kadr kultury fizycznej. Właściwy poziom ich szkolenia ma bezpośrednie przełożenie nie tylko na zachowanie zdrowia i sprawności fizycznej społeczeństwa, ale także, co bardzo ważne, na stan bezpieczeństwa osób uczestniczących w zajęciach sportowych. Ponadto wysoki poziom kwalifikacji zawodowych w oczywisty sposób przekłada się na wyniki sportowe osiągnięte przez zawodników uprawiających sport kwalifikowany.

F/ Odpowiedzialność dyscyplinarna w sporcie. Funkcjonowanie Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu.

Za wystarczającą i zupełną uznaje się dotychczasową regulację odnośnie zasad i trybu prowadzenia postępowań dyscyplinarnych i funkcjonowania organów jurysdykcyjnych w polskich związkach sportowych. Postuluje się utrzymanie obecnego systemu i pozostawienie polskim związkom sportowym kompetencji do uregulowania tych zagadnień w wewnętrznych aktach normatywnych.

Wskazane jest jednocześnie określenie w ustawie istotnych zasad determinujących prowadzenie postępowań dyscyplinarnych jak np. zasada dwuinstancyjności czy kontradiktoryjności postępowania.

Uważa się za pożądane pozostawienie obecnej regulacji dotyczącej Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim. Zasadne jest jednocześnie wyraźne rozróżnienie poszczególnych sfer jego aktywności, tj.:

- 1) polubowne rozstrzygnięcie sporów majątkowych,
- 2) podejmowanie rozstrzygnięć w postępowaniu dyscyplinarnym, zarówno w sferze odpowiedzialności dyscyplinarnej osób fizycznych, jak i klubów sportowych - jako instancja odwoławcza,

- 3) podejmowanie określonych rozstrzygnięć quasi-administracyjnych (np. zawieszenie na wniosek ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu organu (władzy) polskiego związku sportowego lub jego członka w dalszej działalności z powodu działalności sprzecznej z prawem lub statutem związku oraz o ustanowienie kuratora związku).
- 4) rozstrzyganie w sprawie odwołań od decyzji licencyjnych polskich związków sportowych.
- 5) Postuluje się utrzymanie obecnie obowiązujących rozwiązań w tym zakresie, w szczególności dotyczących podstaw prawnych funkcjonowania stałych sądów polubownych polskich związków sportowych.

G/ Stworzenie nowych uregulowań odnoszących się do uprawiania i organizacji sportu osób niepełnosprawnych.

Biorąc pod uwagę normy konstytucyjne wynikające z art. 32 Konstytucji RP (zakaz dyskryminacji), sportowcy niepełnosprawni powinni być traktowani na równi z pozostałymi z uwzględnieniem tych uwarunkowań szczególnych, które wiążą się z uprawianiem przez nich sportu. Ponadto za celowe wydaje się określenie zasad organizacji sportu osób niepełnosprawnych, w ten sposób, że szkolenie i współzawodnictwo osób niepełnosprawnych prowadzą polskie związki sportowe, natomiast sport osób niepełnosprawnych w aspekcie jego upowszechniania powinien być organizowany na ogólnych zasadach przez powołane do tego podmioty.

Państwo wspiera rozwój sportu osób niepełnosprawnych oraz uznaje wiodącą rolę Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego w zakresie organizacji współzawodnictwa osób niepełnosprawnych.

H/ Zwalczenie dopingu w sporcie.

Postuluje się, by w nowej ustawie znalazły się przepisy określające zasady zwalczania dopingu w sporcie, tj. definicja zabronionego dopingu w sporcie, środków i metod dopingowych oraz zasad postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego. Ustawa powinna zawierać niezbędne regulacje w tym zakresie uwzględniając ustalenia międzynarodowych organizacji sportowych, zwłaszcza Kodeksu Antydopingowego WADA.

Celowe jest rozważenie potrzeby opracowania ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie, nawiązującej do ww. Kodeksu oraz Światowej Konwencji Antydopingowej.

I/ PKOL

Zachowanie dotychczasowego autonomicznego statusu Polskiego Komitetu Olimpijskiego i wzmocnienie jego sytuacji prawnej poprzez wprowadzenie odrębnych przepisów udzielających ochrony prawnej olimpijskim znakom towarowym.

VII. WSPIERANIE SPORTU

Organem odpowiedzialnym za politykę państwa w tym obszarze jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu. Realizuje ją we współpracy z pozostałymi organami administracji rządowej oraz jednostkami samorządu terytorialnego.

Wspieranie aktywności sportowej obywateli RP ze strony państwa winno odbywać się na dwóch równoległych płaszczyznach: organizacyjnej oraz finansowej. Wsparcie organizacyjne winno odbywać się poprzez tworzenie przez organy administracji publicznej (rządowej i samorządowej) warunków technicznych i organizacyjnych dla rozwoju sportu, w tym wsparcia finansowego działalności klubów sportowych. Ustawa o sporcie winna zawierać przepisy umożliwiające realizację tego celu.

Postuluje się, by za sprawy związane z rozwojem i organizacją kultury fizycznej i sportu w określonych środowiskach społecznych odpowiadały organy i instytucje odpowiednio do tego umocowane, i tak np. za sport w środowisku szkolnym powinien odpowiadać minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, za sport w środowisku akademickim - minister właściwy do spraw nauki. Minister właściwy do spraw obrony narodowej oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych winni odpowiadać za tworzenie warunków dla rozwoju sportu w podległych służbach.

Finansowe wspieranie sportu winno odbywać się równolegle w dwojaki sposób. Pierwszy sprowadza się do finansowania sportu przez instytucje publiczne, co jest związane z koniecznością zawarcia w ustawie reguł kompetencyjnych do tego rodzaju wydatków publicznych na sport. W ramach tego proponuje się obligatoryjne finansowanie opieki

medycznej z budżetu państwa wobec członków kadry narodowej oraz obowiązkowych badań lekarskich zawodników posiadających licencje.

Drugi sposób finansowania sportu polega na wprowadzeniu systemu norm prawnych dających przywileje finansowe podmiotom niepublicznym inwestującym w zorganizowane uprawianie sportu. Przywileje te winny sprowadzać się przede wszystkim do określonych istotnych ulg podatkowych dla takich podmiotów. W nowej regulacji ustawowej powinny się znaleźć regulacje określające zasady i tryb ustanawiania przywilejów podatkowych z tytułu finansowania sportu przez osoby fizyczne i prawne. Muszą to być regulacje, które z jednej strony będą w istotny sposób stymulowały rozwój sportu, lecz z drugiej strony pozwolą zabezpieczyć Skarb Państwa przed wykorzystywaniem takiej regulacji do uzyskiwania fikcyjnych odpisów podatkowych.

Pożądanym jest stworzenie takich unormowań, które sprzyjać będą rozwojowi sportu, zwłaszcza w zakresie stworzenia nowych źródeł dofinansowania oraz dostosowania jego struktur organizacyjnych do realiów gospodarki rynkowej. Istotnym jest fakt, że sport nie może rozwijać się bez określonych środków finansowych, które powinny pochodzić nie tylko z budżetu państwa, ale również z innych źródeł, w tym środków pochodzących od sponsorów i z reklamy, a także od podmiotów inwestujących w udziały i akcje spółek prawa handlowego prowadzących działalność w sporcie.

Postuluje się utrzymanie obecnie funkcjonujących rozwiązań dotyczących stypendiów, nagród. Ważnym elementem z punktu widzenia rozwoju sportu jest wsparcie klubów sportowych. Dotychczasowe regulacje w tym zakresie okazały się niewystarczające i wymagają gruntownych zmian w kierunku przyznania większej swobody jednostkom samorządu terytorialnego w zakresie wsparcia finansowego klubów sportowych.

VIII. OBSZARY DEREGLAMENTACJI PRAWNEJ W ZAKRESIE UPRAWIANIA SPORTU

Jako zasadę nadrzędną należy uznać, że nie ma aktualnie potrzeby tworzenia regulacji prawnych przewidujących dopuszczalność względnie niedopuszczalność uprawiania określonych dziedzin lub dyscyplin sportowych. Natomiast pożądana jest reglamentacja

dotycząca uczestniczenia we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez polskie związki sportowe w postaci wymogu posiadania licencji udzielanych klubom i sportowcom.

Należy rozważyć celowość tworzenia specjalnych regulacji prawnych, których celem jest minimalizowanie niebezpieczeństw związanych z uprawianiem sportu względnie z uczestniczeniem we współzawodnictwie sportowym, takich regulacji, jak regulacje sformułowane w art. 50-56 ustawy o kulturze fizycznej oraz regulacje zawarte w rozporządzeniach wykonawczych wydanych na podstawie przepisów tej ustawy. W tym kontekście należy zauważyć, że iluzją jest możliwość rejestrowania wszystkich przypadków naruszania zasad bezpieczeństwa, gdyby miały one warunkować możliwość uprawiania sportu czy uczestniczenia we współzawodnictwie sportowym. W konsekwencji - iluzją jest więc także możliwość egzekwowania we wszystkich takich przypadkach odpowiedzialności z tego tytułu. Niepożądane jest tymczasem tworzenie regulacji prawnych, o których powszechnie wiadomo, że nie są w praktyce przestrzegane. Okoliczność taka deprecjonuje rangę regulacji prawnych. Wymienione regulacje zwłaszcza w odniesieniu do uprawiania m.in. strzelectwa, pływania, żeglarstwa mogą być przeniesione do innych aktów prawnych lub uregulowane przepisami właściwych polskich związków sportowych.

Niecelowe jest tworzenie regulacji ustawowych dotyczących ubezpieczeń obowiązkowych, z wyjątkiem obowiązkowych ubezpieczeń przewidzianych w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych oraz obowiązku ubezpieczania od następstw nieszczęśliwych wypadków związanych z uprawianiem sportu.

Nie ma potrzeby tworzenia regulacji prawnych dotyczących rekreacji ruchowej. Stanowisko to jest zdeterminowane przekonaniem o celowości unikania nadmiernego i zbędnego reglamentowania prawnego wszystkich takich dziedzin życia i ludzkiej aktywności, które winny być sferą autonomii człowieka.

Niezbędne regulacje prawne dotyczące rehabilitacji ruchowej i fizjoterapii winny być umieszczone w innych odpowiednich aktach prawnych. Nie ma merytorycznego uzasadnienia potrzeby regulacji tych zagadnień w ustawie o sporcie. Powyższe wynika z faktu przyjęcia generalnej zasady, że nowa ustawa ma regulować jedynie sport oraz współzawodnictwo sportowe organizowane przez polskie związki sportowe.

Wychowanie fizyczne, z uwagi na jego funkcję oraz usytuowanie i zakres podmiotowy, winno znaleźć stosowne regulacje w przepisach o systemie oświaty. W tym obszarze odpowiedzialność za wychowanie fizyczne i sport szkolny powinna leżeć w kompetencji ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania.